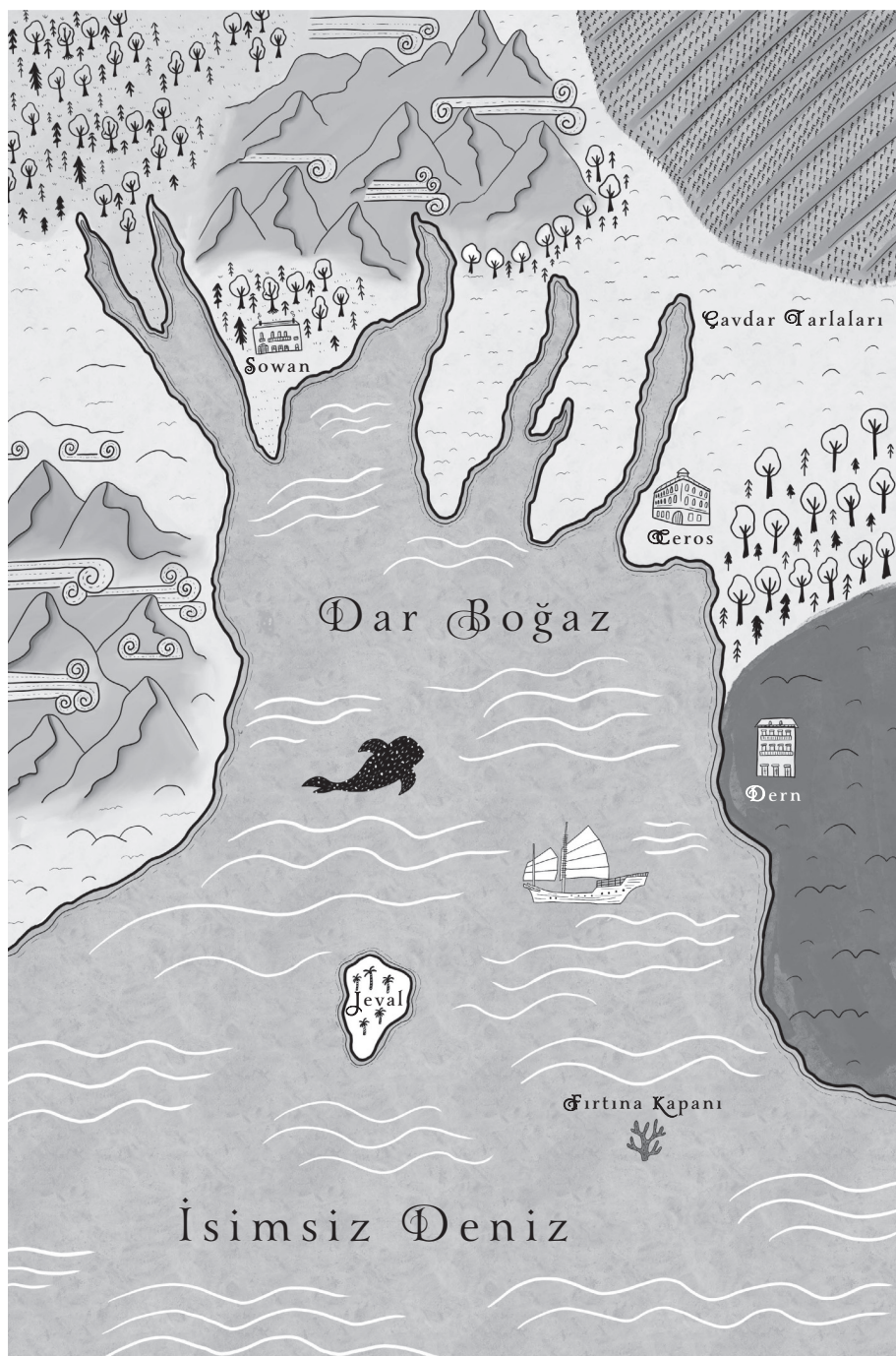

Efsane

ADRIENNE YOUNG

Çeviren
Ece Karaağaç

BANA GÜCÜ ÖĞRETEN
ANNEM İÇİN...

GİRİŞ

İLK DALIŞIMI İLK ÇAVDAR VİSKİM İZLEDİ.

Annemin silüetinin ardından, suyun yüzeyinde dalgalanan ışık birikintisine doğru yüzerken deniz değerli taşların sesiyle doldu.

Tarama kemerinin ağırlığına karşı çırpıtığım bacaklarım yandı ama Isolde resiflere ilk inişimde bile kemeri takmam için ısrar etmişti. Yüzümü buruşturdum, kalbim ağrıyan göğsümde hızla çarpıyordu ve ışıldayan gökyüzünün altında yüzeye çıktım.

Gözlerim yeniden odaklandığında gördüğüm ilk şey, *Lark*'ın tırabzanına dirseklerini yaslamış iskele tarafına bakan babam oldu. Yüzünde nadiren görülen o gülücüklerinden biri vardı. Mavi gözlerini çakmaktaşı gibi parlatan o gülücük.

Annem beni suda sürükledi, merdivenin en alt basamağına yetişmem için kaldırdı ve ben de soğuktan titreyerek tırmandım. Saint yukarıda bekliyordu, ona yaklaşır yaklaşmaz beni kollarına aldı. Sonra ellerimden ve saçlarımdan deniz suyu damlarken beni güverte boyunca taşıdı.

Eğilerek dümencinin odasına girdik ve Saint yatağının üzerindeki yorganı kaldırdı, beni yatağa yatırarak baharatlı sığırkuyruğu kokan yorganla iyice sarmaladı. Hemen sonra annem kapıdan girdi ve onun, babamın zümrüt yeşili bardaklarından birini çavdar viskiyle doldurmasını izledim.

Babam bardağı masasının ortasına koydu ve ben de aldım, bardağı çevirdim ki güneş ışığı kırılıp yüzeyinde parlasın.

Saint bekledi, ben bardağı dudaklarıma götürüp çavdar viskisini bir yudumda içerken bıyığının bir tarafı bir sırtışla kalktı. Boğazımdaki yanma hızla mideme kadar indi ve nefes almaya çalışarak tısladım.

Annem o zaman, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir duyguyla bana baktı. Saygı. Sanki aynı zamanda hem harika hem de üzücü bir şey olmuştu. Gözlerini kırıştırdı, beni Saint'le arasına çekti ve ben de oraya gömüldüm, sıcaklıkları bana kendimi yeniden çocuk gibi hissettirdi.

Ama artık *Lark*'ta değildim.

BİR

GÜVERTEYE ÇARPAN BİR MAKARANIN SESİYLE GÖZ-
lerimi kırıştırdım ve aniden etrafımdaki bembeyaz dünya
hızla geri geldi. Tahtanın üzerindeki ayak sesleri. Güverte-
nin kış tarafındaki gölgeler. Ana direğe çekilen yelkenlerin dalga-
lanması.

Güneş ışığının parıltısına karşı gözlerimi kısıp sayarken başım-
daki ağrı şiddetini artırdı. *Luna*'nın mürettebatı, büyük bir kısmı
muhtemelen Sukenarı serserilerinden oluşan en az yirmi kişiydi.
Güvertenin altında tayfadan bir iki kişi olmalıydı ya da dümenci
odasında saklanmışlardı.

Gemisinde uyandığımdan beri Zola'yı görmemiştim; batı uf-
kunda güneş dayanılmaz bir yavaşlıkla batarken zaman çok ağır
akıyordu sanki.

Geçitte bir kapı çarptı ve dişlerimi sıkınca çenemdeki ağrı nük-
setti. Clove'un ağır adımları güverteyi boylu boyunca geçerek dü-
mene doğru ilerledi. Bakışları parlayan ufka kilitlenirken, sert elleri
dümenin ucunu buldu.

Babamın seyrüsefercisini en son dört yıl önce, Saint'le birlikte
kayığı Jeval'in sığ sularına çekip beni sahilde bıraktığı gün görmüş-
tüm. Ama yüzünü biliyordum. Onu nerede olsa tanırdım çünkü
hemen hemen her anımda o da vardı. *Lark*'a dair, aileme dair anı-
larımda. Geçmişin en eski, en kırık parçalarında bile oradaydı.

Clove onu ilk gördüğümde beri bana pek fazla bakmamıştı ama çenesini kaldırıp bakışlarını başımın üstünde gezdirme biçiminden kim olduğumu gayet iyi bildiğini görebiliyordum.

O, annemle babam haricinde tek ailemdi ve *Lark*'ın Fırtına Kapanı'nda battığı gece hayatımı kurtarmıştı. Ama babamla birlikte Jeval'den uzaklaşırken dönüp arkasına bile bakmamıştı. Üstelik benim için geri de dönmemişti. Saint'i Ceros'ta bulduğumda ve bana Clove'un *gittiğini* söylediğinde, onu Dar Boğaz'ın derinliklerindeki alüvyonların üzerine serilmiş bir kemik yığını olarak hayal etmiştim. Ama işte buradaydı, *Luna*'nın seyrüsefercisiydi.

Onu incelerken bakışlarımı hissedebiliyordu; belki de aynı hatıra dikkatle gömdüğü yerde yeniden canlanıyordu. Omurgasını dimdik tutuyordu, soğuk ifadesinde hafif bir cansızlık vardı. Ama bana bakmıyordu; dolayısıyla hâlâ hatırladığım Clove mu yoksa bambaşka birine mi dönüştü, bilmiyordum. Bu ikisi arasındaki fark hayatıma mal olabilirdi.

Direğin önünde bir çift çizme durdu ve o sabah gördüğüm kadının yüzüne baktım. Saman rengi saçları alnında uçuşurken bir kova suyu yanıma bırakıp kemerinden bıçağını çekti.

Çömeldi ve ellerime uzanırken güneş ışığı bıçağın üzerinde parladı. Ondan uzaklaştım ama halatları ileri doğru çekti ve soğuk demir bıçağı bileğimdeki tahriş olmuş deriye dayadı. Beni çözüyordu.

Hareketsiz kalarak etrafımızdaki güverteyi izledim, ayaklarımı dikkatlice altımdan çıkarırken aklım hızla çalışıyordu. Bıçağı bir kez daha çekince bileklerim serbest kaldı. Ellerimi kurtardım, parmaklarım titriyordu. Bakışlarını üzerimden çeker çekmez keskin bir nefes aldım ve öne doğru atıldım. Ona çarpmamla birlikte kadının gözleri fal taşı gibi açıldı, güverteye sert bir şekilde düştü ve başı tahtaya çarptı. Kadının ağırlığını sancak tarafındaki halat bobinine vererek bıçağa uzandım.

Bize doğru koşanların ayak sesleri arasında arkamdan pes bir ses duydum. "Durun. Bırakın içini boşaltsın."

Mürettebat dondu, omzumun üzerinden baktığım anda kadın

altımdan yuvarlandı ve çizmesinin topuğuyla yan tarafıma vurdu. Bir hırıltı çıkardım ve bileğini yakalayana kadar ona doğru süründüm. Ben bileğini çıpayı indiren demir kranka çarparken kadın beni tekmelemeye çalıştı. Elini tekrar tekrar demire vururken derisinin altındaki küçük kemiklerin çatladığını hissedebiliyordum. Sonunda bıçak elinden düştü.

Üzerine tırmanıp bıçağı kaptım ve dönüp sırtımı tırazbana yasladım. Titreyen bıçağı önümde kaldırdım. Etrafımızda sadece su vardı. Görebildiğim kadarıyla herhangi bir yönde kara yoktu. Aniden göğsüm boşalıyor, kalbim batıyormuş gibi hissettim.

“Bitti mi?”

Ses tekrar yükseldi ve tüm kafalar geçide döndü. *Luna*’nın dümencisi elleri cebinde öylece dikiliyordu. Belli ki elimde bıçakla mürettebatından birinin başında durduğumu görmekten en ufak bir endişe duymuyordu.

Zola diğerlerinin arasından geçerken gözlerinde, *Ceros*’taki meyhanede de gördüğüm o neşeli parlıltı vardı. Yüzü alaycı bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

“Onu temizle dedim, *Calla*.” Bakışları ayağımın dibindeki kadına kaydı.

Kadın, mürettebatın gözleri üzerindeyken öfkeyle bana baktı. Şimdiden iyice şişmiş olan kırık elini kaburgalarının hizasında tutuyordu.

Zola, ağır ağır dört adım atıp elini cebinden çıkardı. Çenesiyle bıçağı işaret ederken elini bana doğru uzattı. Ben kıpırdamayınca gülümseyişi daha da genişledi. Diğer eli havalanıp boğazımı bulmadan önce bir anlığına geminin üzerine soğuk bir sessizlik çöktü. Beni tırazbana çarparken parmakları boğazımda kenetlendi ve ben nefes alamaz hâle gelene kadar sıkıttı.

Ağırlığı, ben geminin yan tarafından sarkana ve çizmelerimin uçları güverteden havalanana kadar öne kaydı. Arkasındaki kafalar arasında *Clove*’un dağınık sarı saçlarını aradım ama orada değildi. Neredeyse geriye düşecekken bıçağı bıraktım. Metal, keskin bir

çınlamayla güverteye çarparak ahşabın üzerinde sekip ulaşlamayacak bir mesafeye gitti.

Calla bıçağı alıp kemerine soktu ve Zola'nın eli beni ânında bıraktı. Halatların üzerine yığıldım ve nefes almaya çalıştım.

“Onu temizle,” dedi tekrar.

Zola dönüp gitmeden önce bana bir kez daha baktı. Sonra diğerlerini geçip Clove'un yüzünde kayıtsız bir ifadeyle yaslandığı dümene doğru yürüdü.

Calla sağlam eliyle beni kolumdan çekti ve su kovanının hâlâ pruvaya direğinin yanında durduğu baş tarafa doğru itti. O, kemerinin arkasından bir bez çıkarırken mürettebat işe geri döndü.

“Çıkar şunları.” Kıyafetlerime bakarak tükürdü. “Hemen.”

Yüzümü pruvaya dönerek gömleğimi çekip çıkarmadan önce gözlerim onun arkasında çalışan güverte tayfasına kaydı. Calla yanıma çömeldi, bezi bir kalıp sabuna sürttü ve köpürene kadar kovaya batırdı. Kumaşı sabırsızlıkla bana uzattı ve ben de kollarımı köpüklü bezle silerken mürettebatın bana yönelmiş bakışlarını görmezden geldim. Kurumuş kan, suyu pembeye çevirdikten sonra tenimden akıp güverteye, ayaklarımın dibine damladı.

Kendi tenimin verdiği his, West'in kamarasındaki anıyı canlandırdı, benimkinin üzerine bastırdığı sıcaklığını. Gözlerime tekrar yaşlar hücum etti ve burnumu çekerek gözyaşlarımı bastırırken beni boğmak üzere olan anıları zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Onun yatağında uyandığımdaki sabahın kokusunu. Gri ışıktaki yüzünün görünüşünü ve nefesinin üzerimde bıraktığı hissi.

Rehincide takas ettiğim yüzüğü hatırlayarak boğazımın hemen altındaki oyuğa uzandım. Onun yüzüğü.

Gitmişti.

West kamarasında tek başına uyanmıştı. Muhtemelen pruvada beklemiş, limanı izlemiş ve ben gelmeyince belki de beni bulmak için Dern'e gitmişti.

Luna'ya sürüklendiğimi gören var mıydı bilmiyordum. Varsa bile gördüklerini kimseye söyleyeceklerini snamıyordum. West'e

göre fikrimi değiştirmiş olmalıydım. Rıhtımdaki bir tüccara Ceros'a dönüş için ödeme yaptığımı düşünüyör olmalıydı. Ama öyle olsa parayı vurgundan alırdım, diye mantık yürüttüm. İnanmak istediğim olasılığın dışında kalan her olasılığı elemeye çalışıyordum.

West beni arardı. Peşime düşerdi.

Ama düşmesi daha da kötü sonuçlar doğururdu. *Marigold*'un dümencisinin gölgede kalan tarafını görmüşüm ve karanlıktı. Alevden ve dumandan ibaretti.

Onu tanımıyorsun.

Saint'in o sabah meyhanede söylediğı sözler içimde yankılandı.

Belki de West ve *Marigold*'un mürettebatı, Saint'le ve benimle olan bağlarını keserdi. Kendi yollarını çizmeye koyulurlardı. Belki de West'i gerçekten *tanımıyordum*. Tam anlamıyla tanıdığım söylemezdi.

Ama babamı tanıyordum. Ve ne tür oyunlar oynadığını biliyordum.

Kendimi daha da sert ovalarken tuzlu su tenimi yaktı. İçim bittiğinde Calla yeni bir pantolonla beni bekliyordu. İpleri belimin üzerinden çekip kaymamaları için düğümlediğim de bana temiz bir gömlek fırlattı.

Saçlarımı topuz yaparken beni izledi ve tatmin olunca kış güvertesinin altındaki geçide döndü. Peşinden gitmemi beklemedi, Clove'u geçerek dümencinin odasına gitti. Ama benim adımlarım Clove'un gölgesine girdiğim anda durdu ve başımı kaldırıp kirpiklerimin arasından ona baktım. Güneş vuran yüzünü incelerken, onun Clove olduğuna dair son şüphe kırıntısı da ortadan kayboldu. Söylemek istediğim her şeyin öfkesi dilimi yaktı ve içimde git-tikçe kabaran çığlık atma isteğini bastırdım.

Clove'un dudakları bıyığının altında büzüldü, sonra yanındaki masanın üzerinde duran seyir defterine uzanıp nasırlı parmağını sayfanın üzerinde gezdirdi. Belki ben onu gördüğüme ne kadar şaşkınsam, o da beni gördüğü için o kadar şaşkıındı. Belki ikimiz de Zola'nın West'e açtığı savaşın içine sürüklenmiştik. Anlamadığım

şey, Clove'un burada, babamın her şeyden çok nefret ettiği kişinin yanında olmasıydı.

Yazdığı şeyi bitirdi ve defteri kapadı, dümeni hafifçe ayarlarken gözleri ufka geri döndü. Ya bana bakmaya utanıyordu ya da birinin görmesinden korkuyordu. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim. Benim tanıdığım Clove, bana elini sürdüğü için Zola'nın gırtlığını keserdi.

"Hadi, tarakçı," diye seslendi Calla, geçitte bir eliyle kapıyı açık tutarken.

Onu ve güneş ışığını arkamda bırakarak Calla'yı takip etmeden önce bir kez daha Clove'a baktım. Soğuk karanlığa adım attım, uzuvlarıma yerleşen titremeye rağmen çizmelerim sabit bir ritimle tahta kalasları çığnedi.

Arkamda, engin deniz sonsuz bir mavilik içinde uzanıyordu. Bu gemiden kurtulmanın tek yolu Zola'nın ne istediğini öğrenmekti ama oynayacak kartım yoktu. Takas edilecek batık mücevher gemisi yoktu, beni içine düştüğüm beladan kurtaracak para ya da sır da yoktu. Ve *Marigold* beni kurtarmaya gelse bile, yalnızdım. Bu düşüncenin ağırlığı içimin derinliklerine battı, beni onunla birlikte kaybolmaktan alıkoyan tek şey öfkemdi. Clove'a bir kez daha bakarken göğsümü doldurarak kabarmasına izin verdim.

Luna'ya nasıl geldiği önemli değildi. Saint'in yüreği böyle bir ihaneti bağışlamazdı. Benimki de öyle. Babamı hiç o anki kadar içimde hissetmemiştim ve bu beni korkutmak yerine, ayakta kalma hırsıyla doldurdu. Gücün o kuvvetli çekişi, ayaklarımı tıpkı bir zamanlar yaptığım gibi zemine demirledi.

Ben sadece Jevalli bir tarakçı ya da Zola'nın West'le olan çekişmesinde kullanılacak bir piyon değildim. Ben Saint'in kıızıydım. Ve *Luna*'dan ayrıldığımda, bu ekipteki piçlerin her biri bunu öğrenmiş olacaktı.

İKİ

ÜMENCİNİN KAMARASININ KAPISI KÜL RENGİ BİR ağaçtandı; üzerine *Luna'nın* armasının yakılarak işlenmişti. Üç çavdar sapının kucakladığı bir hilal. Calla kapıyı iterek açtı ve onun peşinden içeri girerken eski kâğıt ve gaz yağının nemli, bayat kokusu etrafımı sardı.

Toz zerreleriyle dolu ılık kamarayı bir örtü gibi kaplıyor ve köşelerini gölgede bırakıyordu. Duvarlardaki lekenin düzensiz rengi geminin yaşını ele veriyordu. Yaşlı ve güzeldi. Kamaranın her detayında zanaatkârca bir dokunuş vardı.

İçerisi büyük oranda boştu ama Zola'nın başında oturduğu uzun bir masanın etrafına dizilmiş saten kaplamalı sandalyelerle bölünen bir boşlukta bu.

Yemekle dolu gümüş tepsiler ve yaldızlı şamdanlar masanın ortasına düzgünce yerleştirilmişti. Işık, parıldayan sülün butlarının ve kabukları kararmış fırın enginarların, gelişigüzel yerleştirilmiş zengin sofranın üzerinde dans ediyordu.

Zola, kâselerden birinden yuvarlak bir peynir alıp tabağının kenarına koyarken başını kaldırmadı. Titreşen mum ışığını Zola'nın üzerinde asılı olan paslı bir avizeye kadar takip ettim. Yumuşak bir gıcırtyla çengelinde sallandı, kristal süslerin çoğu kayıptı. Tüm bu sahne fakir bir adamın zenginlik gösterisinden ibaretti ama Zola bundan utanmış gibi görünmüyordu pek. Damarlarındaki Dar Bo-

ğaz kanıydı bu, gururu o kadar yoğundu ki aldatmacasını itiraf etmektense içinde boğulurdu.

“Sanırım sana henüz *Luna*’ya hoş geldin diyemedim, Fable.” Zola bana baktı, ağzı sert bir çizgi hâlindeydi.

Birkaç dakika önce ellerini boğazıma doladığı noktanın yandığını hissedebiliyordum hâlâ.

“Otur.” Masanın üzerindeki inci kaplama bıçak ve çatalı alıp sülünü dikkatlice kesti. “Ve lütfen çekinme. Aç olmalısın.”

Açık kepenklerden esen rüzgâr masasının üzerine serili haritalara ulaşınca kâğıtların yıpranmış kenarları titreşerek canlandı. Neyin peşinde olduğuna dair herhangi bir ipucu bulmak için kamara ya baktım. Gördüğüm diğer dümenci kamaralarından hiçbir farkı yoktu. Zola da niyetini hiç belli etmiyor, şamdanların üzerinden beklentiyle beni izliyordu.

Masanın diğer ucundaki sandalyeyi yerde sürüyerek sertçe çekip oturdum. Memnun görünüyordu, dikkatini tekrar tabağına çevirdi. Sülünün suyu ortada birikmeye başlayınca gözlerimi başka yöne çevirdim. Yemeğin tuzlu kokusu midemin bulanmasına sebep oluyordu ama birkaç gün sonra oluşacak açlığın yanında bu hiçbir şeydi.

Calla’ya çıkmasını işaret ederek bakarken çatalını önündeki et parçasına sapladı. Kadın odadan çıkmadan önce bir baş selamı verdi ve kapıyı arkasından kapadı.

“Karadan, suya atlayarak şansını deneyemeyeceğin kadar uzakta olduğumuzu kabullendiğini sanıyorum.” Sülün parçalarını ağzına atıp çiğnedi.

Kesin olarak bildiğim tek şey, güneybatıya yelken açtığımızdı. Çözemediğimse nereye doğru gittiğimizdi. Dern, Dar Boğaz’ın en güneydeki limanıydı.

“Nereye gidiyoruz?” dedim sırtımı dikleştirip sesime hâkim olarak.

“İsimsiz Deniz.” Cevabı çok kolay verdi, sanki bunu yapmanın

hiçbir bedeli yokmuş gibi. Ânında gerildim. Ama şaşkınlığımı gizleyemedim ve Zola bir parça peyniri çatalına saplayıp parmaklarının arasında çevirirken bu manzaradan memnun görünüyordu.

“İsimsiz Deniz’e gidemezsin,” dedim dirseklerimi masaya dayayıp öne doğru eğilerek.

Tek kaşını kaldırdı, konuşmadan önce lokmasını çiğnedi. “Yani insanlar hâlâ bu hikâyeyi anlatıyor, öyle mi?”

Beni düzeltmediği gözümünden kaçmadı. Zola, o sularda hâlâ aranan bir adamdı ve tahminimce Dar Boğaz’ın ötesindeki limanlarda ticaret yapma izni yoktu.

“Ne düşünüyorsun?” Sırıttı. Sesi gerçekten öğrenmek istiyormuş gibi geliyordu.

“West’le olan bu kavganın senin için neden kendi kellenden daha önemli olduğunu anlamaya çalışıyorum.”

Başını eğdiğinde omuzları sarsıldı ve tam ağzına tıktığı peynir lokmasıyla boğulduğunu düşünmeye başlamıştım ki güldüğünü fark ettim. İsterik bir şekilde.

Bir eliyle masaya vurdu, sandalyesine yaslanırken kıstığı gözleri ince yarıklara dönüştü. “Ah, Fable, bu kadar aptal olamazsın. Bunun West’le ilgisi yok. Ya da gizlice emrinde çalıştığı o piçle.” Fırlattığı bıçak tabağa çarpınca sıçradım.

Yani West’in Saint için çalıştığını biliyordu. Belki de kan davasını başlatan şey buydu.

“Doğru. *Marigold*’un ne olduğunu biliyorum. Aptal değilim.” Elleri sandalyenin kolçaklarına gitti.

Kasıldım, rahat tavrı ortada göremediğim daha büyük bir tehdit varmış gibi bir his bırakıyordu. Fazla sakindi. Fazla kendine hâkim.

“Mevzu *sensin*.”

Tüylerim diken diken oldu. “Bu ne demek oluyor?”

“Kim olduğunu biliyorum, Fable.”

Sesi alçaktı. Sadece içimde çalkalanan panik okyanusunda bir yankı. Nefesim kesildi, kaburgalarımın arkasına bir halat geçirilmiş de sıkıldıkça sıkılıyormuş gibi bir his vardı. Haklıydı. Aptallık et-

miştim. Zola, Saint'in kızı olduğumu biliyordu çünkü onun seyrü-sefercisi Dar Boğaz'da bunu bilen üç kişiden biriydi. Bu bir tesadüf olamazdı.

Eğer bu doğruysa, Clove sadece Saint'e ihanet etmemişti. Anne-me de ihanet etmişti. Clove'un böyle bir şey yapabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi.

"Gerçekten aynı ona benziyorsun. Isolde'ye."

Annemden bahsederken sesindeki o yakınlık midemi bulandırdı. Saint, Isolde'nin onun yanına gelmeden önce *Luna'nın* tayfasında çalıştığını söylediğinde pek inanmamıştım. Bastian'dan ayrılıp *Lark'a* katılması arasında geçen zaman hiç yaşanmamış gibi bana o günlerden hiç bahsetmemişti.

Zola ve babam o zamandan beri düşmandı. Tüccarlar arasında-ki savaş hiç bitmeyen bir savaştı ama Zola sonunda gidişatı değiş-tirebilecek bir silah bulmuştu.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum onu dikkatle izleyerek.

"Seyrüsefercimi tanıımıyormuş gibi mi yapacaksın?" Buz gibi bakışlarımı yakaladı. "Saint çok köprü yaktı, Fable. İntikam güçlü bir motivasyondur."

Yavaşça nefes alıp ağrıyan göğsümü nemli havayla doldurdum. Küçük bir parçam onun bunu inkâr etmesini istemişti. Aklımın bir parçası, Clove'un ona söylememiş olmasını umuyordu.

"Kim olduğumu biliyorsan, Saint'in bunu öğrendiğinde seni öldüreceğini de biliyorsun," dedim sözlerimin doğru olmasını di-leyerek.

Zola omuz silkti. "ok uzun süre ayağıma dolanamayacak." Sesi kendinden emin geliyordu. "Bu da beni neden burada olduğuna getiriyor. Bir konuda yardımına ihtiyacım var." Arkasına yaslandı, ekmeğe uzanıp bir parça kopardı.

Kabuğa kalın bir tereyağı tabakası sürmesini izledim. "Yardıma mı?"

Başını salladı. "Aynen öyle. Ancak o zaman o zavallı müretteba-ta ya da Ceros'ta yerleşmeyi planladığınız deliğe geri dönebilirsin."

Ciddi görünüyordu ve bu çok rahatsız ediciydi. Benimle göz göze gelişinde düzenbazlıktan eser yoktu.

Bakışlarım pencerenin kapalı panjurlarına kaydı, çıtaların arasından mavi deniz parçaları parlıyordu. Burada yapılması gereken bir anlaşma vardı. Bana ihtiyacı vardı. “Benden ne yapmamı istiyorsun?”

“Üstesinden gelemeyeceğın bir şey değıl.” Etini çıkarmak için bir enginar yaprağıını yavaşça soydu. “Yemeyecek misin?”

Gözlerimi ona diktim. Bu gemideki herhangi birinden yemek ya da başka bir şey kabul etmek için ölümün eğığında olmam gerekirdi. “Mahkûmlarına her zaman kendi masanda mı yemek ikram edersin?”

“Mahkûm değılsin, Fable. Sana söyledim. Sadece yardımına ihtiyacım var.”

“Beni kaçırdın ve geminin direğıine bağıladın.”

“Konuşmadan önce ateşinin biraz sönmesine izin vermenin en iyisi olduğunu düşündüm.” Dudakları yeniden bir tebessümle kıvrıldı ve başını iki yana salladı. “Dediğim gibi, ona o kadar benziyorsun ki.” Bardaktaki avdar viskisini boşaltıp yere almadan önce hırıltılı bir kahkaha daha attı. “Calla!”

Kapı tekrar açılmadan önce dışarıda ayak sesleri duyuldu. Calla geçitte durmuş bekliyordu.

“Calla sana mürettebat kamarasındaki hamağıını gösterecek. Bir şeye ihtiyacın olursa ondan isteyeceksin.”

“Hamak mı?” Şaşkınlıkla bir ona bir kadına baktım.

“Yarın görevlerin sana bildirilecek, onları sorgusuz sualsiz yerine getirirken bekleniyor. Bu gemide alışmayana ekmek yok. Genellikle kıyıya da dönemezler,” diye ekledi Zola kaşlarını çatarak.

Bu bakışın delilik mi yoksa neşe mi dolu olduğunu anlayamadım. Belki ikisi birdendi. “Bıağıımı geri istiyorum.”

“İhtiyacın olmayacak,” dedi ağız doluyken. “Mürettebata seni rahat bırakmaları talimatı verildi. *Luna*’da olduğun sürece güven-

“Geri istiyorum,” diye tekrarladım. “Ve aldığın yüzüğü.”

Masanın üzerindeki keten peçeteyi alıp parmaklarındaki yağı silerken Zola isteklerimi düşünüyor gibiydi. Süslü oymaları olan sandalyeden kalktı ve uzaktaki duvara dayalı masasına giderken gömleğinin yakasına uzandı. Bir an sonra, yakasından altın bir zincir çıktı ve siyah demir bir anahtar onu avucuna almadan önce havada sallandı. Anahtar kilide yerleşirken tıkırdadı ve çekmece kayarak açıldı. Çıkarıp bana verdiği yüzük ıspavlide parıltıladı.

Sonra bıçağı aldı ve bana uzatmadan önce elinde çevirdi. “Bu bıçağı daha önce görmüştüm.”

Çünkü o West’in bıçağıydı. Onu bana Dern’de *Marigold*’dan inmeden, *Lark*’ın vurgununu takas etmeden önce vermişti. Bıçağı Zola’dan aldım, başparmağımla yıpranmış sapını ovarken boğazımdaki acı büyüyordu. West’in varlığı, güvertelerin üzerinde esen bir rüzgâr gibiydi: Bir an oradaydı ve bir sonraki an korkuluktan süzülerek denize kaçıyordu.

Zola kapının kulpunu tutup bekledi ve geçidin gölgesine adım atmadan önce bıçağı kemerime soktum.

“Hadi,” dedi Calla sinirli bir şekilde.

Güverte altına giden merdivenlerden aşağıya inerek gözden kayboldu ve onu takip etmeden önce tereddüt ettim, arkama bakıp güvertede Clove’u aradım. Ama dümende başkası vardı. Clove gitmişti.

Geminin göbeğine inerken basamaklar gıcırdadı ve koridorda sıralanan fenerlerin loş ışığında hava daha da soğudu. *Marigold*’un aksine, burası güvertenin altından kargo ambarının farklı odalarına ve bölümlerine kıvrılan bir dizi geçidin birleştiği yerdi.

Açık kapılardan birinin önünden geçerken bir adamın bir dizi aletin üzerine eğilmiş, bir deftere bir şeyler yazdığı yerde durdum. Kazmalar, tokmaklar, keskiller. Yeni fırınlanmış çelik karanlıkta parıldarken kaşlarım çatıldı. Tarama araçlarıydı bunlar. Ve arkasındaki kargo siyahtı.

---

* Gemilerde kullanılan, kalın bir sicim türü —çm

Yanağımın içini ısırırken gözlerim kısıldı. *Luna* büyük stoklar için yapılmış bir gemiydi ancak gövdesi boştu. Belli ki yakın zamanda boşaltılmıştı. Gemiye *Ceros*'ta gördüğümde ağır ağır sürükleniyordu. *Zola* İsimsiz Deniz'e girmekle kalmıyor, eli boş gidiyordu.

Adam bakışlarımı üzerinde hissedince hareketsizleşti ve yukarı baktı, gözleri kırık siyah turmalin parçaları gibiydi. Adam uzanıp kapıyı savurarak kapatınca ellerimi yumruk yaptım, avuçlarım terden kaygandı. *Zola* haklıydı. Neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Calla, kapısız bir geçidin karanlık bir odaya açıldığı dar koridor boyunca ilerledi. İçeri adım attım, bir elim içgüdüsel olarak bıçağıma gitti. Kancalardan ceketler sarkıyor ve kemerlerin üzerindeki kalın kereste kirişlerden boş hamaklar sallanıyordu. Odanın köşesinde, kapitone yelken bezine sarılmış uyuyan bir adam vardı, bir eli hamaktan sarkmıştı, horluyordu.

"Yerin burası." *Calla* başıyla üçüncü sıradaki daha alçak bir hamağı işaret etti.

"Burası mürettebatın kamarası," dedim.

Calla bana baktı.

"Ben mürettebattan değilim." Sesimdeki öfke kelimeleri keskinleştirdi. Mürettebatla kalma fikri dişlerimi sıkıyım neden oldu. Buraya ait değildim. Asla olmayacaktım.

"*Zola* aksini söyleyene kadar öylesin." Bu gerçek onu çileden çıkarmış gibiydi. "Seninle uğraşılması için kesin emirler verdi. Ama şunu bilmelisin ki..." Sesi alçaldı. "Siz piçlerin *Crane*'e ne yaptığınızı biliyoruz. Ve unutmayacağız."

Bu bir uyarı değildi. Tehditti.

Olduğum yerde kıpırdandım, bıçağı daha sıkı kavradım. Mürettebattakiler, *West* ve diğerleri *Crane*'i öldürdüklerinde benim de *Marigold*'da olduğumu biliyorsa, o zaman bu gemide nefes alan insan sayısı kadar düşmanım vardı.

Calla bir süre daha o rahatsız edici sessizliğin aramızda uzamasına izin verdikten sonra açık kapıdan çıkıp gitti. Karanlık odada

etrafıma bakınarak titrek bir nefes verdim. Çizme sesleri tepemizde gümbürdüyordu ve rüzgâr yelkenleri yakalayıp hamakları pusula-daki iğneler gibi hareket ettirirken gemi hafifçe yana yattı.

Ürkütücü sessizlik kollarımı kendime dolamama ve sık mama neden oldu. Gölgelelel tarafından gizlenirken kamarayı daha geniş bir açıdan görebilmek için sandıkların arasındaki karanlık köşeler-den birine daldım. Biz limana gidene kadar bu gemiden çıkamaz-dım ve tam olarak nereye gittiğimizi bilmenin bir yolu da yoktu. Ya da neden gittiğimizin.

Elimi kapıdaki armaya bastırımış, geçitte dururken *Marigold'* da-ki o ilk günü hatırladım. Oranın yabancıyıldım ama oraya ait ol-muştum. Ve şimdi içim bu düşünceyle ağrıyordu. Tenimin altında bir ısı dalgası yükseldi, gözlerimde iğne gibi batan yaşlar birikti. Çünkü ben bir aptaldım. Bir an için de olsa güvende olduğuma inanmıştım. Bir ev ve aile bulduğuma. Ama hepsi tek nefeste pa-ramparça olmuştu işte.

OLUK AY IŞIĞI GECE BOYUNCA AHŞAP ZEMİNDE SÜ-
zöldü ve sabahın sıcaklığı tepedeki güverteden sızana dek
bana sokuldu.

Zola, mürettebata bana dokunmamalarını emrettiğini söylerken
doğruyu söylüyor olmalıydı. Geceleri vardiyaları bitenler dinlen-
mek için kamaraya girip çıkarken benden tarafa pek bakmamışlar-
dı. Karanlık saatlerde bir ara gözlerimi kapattığımda yumruğum
hâlâ West'in bıçağına sarılıydı.

Geçitteki sesler beni uykuyla uyanıklık arasındaki sisten çekip
aldı. Mavi, cam bir şişe *Luna'nın* yavaşlamasıyla sürüklenip yanıma
doğru yuvarlanınca gerildim. Bacaklarımı açıp ayağa kalkarken ge-
minin yavaşladığını hissedebiliyordum.

Ayak sesleri yukarıdan geliyordu ve kendimi duvara bastırdım,
kapıda herhangi bir hareket olup olmadığına baktım. Ama sadece
geçitten esen rüzgârın sesi vardı.

"Yelkenleri mayna edin!" Clove'un gürleyen sesi irkilmeme se-
bep oldu.

Uçuşan gölgeleri çitaların arasından izlerken midem kasıldı.
Demirliyorduk.

Emirleri birbiri ardına sıraladı ve başka sesler ona cevap verdi.
Gemi tekrar inlediğinde ayaklarım nemli tahtada kaydı ve bölmeye
tutunmak için uzandım.

---

* Yelkenleri halat ya da palanga yardımıyla aşağı indirmek. —çn

Ya hızlanıp Dar Boğaz'dan bir gecede çıkacaktık ya da duracaktık.

Kapıdan dışarı adım attım, bastığım yere dikkat ederken bir yandan da duvara tutunuyordum. Calla bana kamarada kalmamı, Zola da tutsak olmadığımı söylemişti ama gemide tek başıma dolaşırken her an biri sırtıma bıçak saplayacakmış gibi geliyordu.

Merdivenlerden çıkarken güneş ışığı yüzüme çarptı ve parıltısına karşı görüşümü odaklamaya çalışırken arka arkaya gözlerimi kırıştırdım. İki mürettebat üyesi, iki ana direğe tırmanmıştı ve yelkenler yeniden mayna edilene kadar sabit bir ritimle bununla meşgul oldular.

Clove'u dümende görünce donup kaldım, ana direğin gölgesine sığındım. Dişlerimi sıktım, onu izlerken tenimin her santimini acı bir öfke kapladı. Clove'un Saint'e ihanet edebileceğini asla hayal edemezdim. Ama en kötü yanı annemin ona güvenmiş olmasıydı. Annem Clove'u kardeşi gibi sevmişti ve Clove'un ona ihanet edebileceği düşüncesi akılalmaz bir şeydi. İmkânsız.

Zola kollarını göğsünde kavuşturmuş, ceketinin yakasını rüzgâra karşı kaldırmış, pruvada duruyordu. Ama benim nefesimi tamamen kesen şey onun da ötesindeydi. Ağzım bir karış açık kalarak en yakın tırabzana uzandım.

Jeval.

Ada, parlak denizin ortasında ışık saçan bir zümrüt gibiydi. Bariyer Adalar aşağıdaki çalkantılı sulardan kararmış dişler gibi çıkıyordu ve güneş uzaktaki tanıdık uçurumun üzerinde yükselirken *Luna* derme çatma rıhtımın sonundaki koya doğru sürükleniyordu.

Bu adayı son gördüğümde hayatımı kurtarmanın derdindeydim ve kaçıyordum. Hayatta kalmak için dört yıl boyunca o resiflerde dalış yaptıktan sonra kendimi *Marigold*'un mürettebatının insafına bırakmıştım. Yaklaştıkça, vücudumda ne kadar kas varsa kemiklerimin etrafına sıkıca sarıldı.

Luna burna yaklaşırken, tanıdığım yalınayak bir çocuk el incesi düğümlü halatları sabitlemek için rıhtımdan aşağı koştu. Bir

güverteci yanımdaki korkuluğa tırmandı, geminin yan tarafındaki merdiveni sabitleyen bağlara uzandı ve düğümler çözülene kadar uçlarından çekti. Merdiven bir çarpmaıyla sancak tarafına doğru yuvarlanarak açıldı.

“Burada ne yapıyoruz?” diye sordum sesimi alçak tutarak.

Adam bana bakarken tek kaşını kaldırdı, bakışları yüzümde gezindi. Ama cevap vermedi. “Ryland! Wick!”

İki genç mürettebat üyesi kış güvertesinden aşağı indi, biri ince uzundu ve bir tutam saçı vardı. Diğeri kalıplı ve kaslıydı, koyu renk saçları tıraş edilmişti.

Güverteci önlerine bir kasa bıraktı ve çeliğin çınlaması sıçramama neden oldu. Kasa, dün gece gördüğüm tarama aletleriyle doluydu. “Bunları sıralayın.”

Bellerindeki kemerlere bakılırsa, bunlar Zola’nın tarakçılarıydı. Koyu saçlı olan ona baktığımı hissedince dönüp bana baktı, bakışları sıcak çavdar viskisi rengindeydi.

Jeval bir liman değildi. Buraya ancak küçük stok fazlalarını eritmek için gelinirdi. Belki liman kasabalarından birinde satılmayan bir kasa taze yumurta ya da mürettebatın yemediği fazladan birkaç tavuk. Tabii bir de pirit vardı. Ama pirit, Zola gibi bir adamı cezbedecek türden bir taş değildi ve armasını daha önce buradaki bir gemide görmemiştim.

Jeval’de duruyorsak, Zola’nın başka bir şey ihtiyacı vardı. Dar Boğaz’da elde edemediği bir şey.

Pruvaya doğru tirabzanı takip ettim, beni tanıyabilecek kimseler tarafından fark edilmeden rıhtımı görebileyim diye pruva direğinin arkasına yerleştim. Vasat limana demirlemiş diğer gemilerin hepsi küçüktü; adadan ticaret yapmak için gelirken suda beyaz izler bırakan, tıkabasa insan dolu küçük tekneleri uzakta görebiliyordum.

Sadece haftalar önce, *Marigold* piritimi bakırla takas etmek için demir attığında Bariyer Adalar’a gelenler arasındaydım. O sabahlar midemde bir çukurla uyanırdım, içimdeki korkak cılız bir ses, sis dağıldığında West’in orada olmayacağını fısıldardı. Ama denize

bakan uçurumda durdu umda *Marigold*'un yelkenleri orada olurdu. Hem de her zaman.

Zola merdivene gidip a a ı inmeden önce Clove'un sırtına dokunmak için elini kaldırdı. Jeval'in bir liman amiri yoktu ama bir şeye ihtiyaç duyulduğunda başvurulacak kişi Soren'di ve o da zaten rıhtımın ağzında bekliyordu. *Luna*'ya bakarken koyu camlı g zl    güneş ı ı ını yansıtıyordu ve bir an gözlerinin üzerime döndüğünü sandım.

Birkaç kez beni rıhtımda hırsızlık yapmakla su lamı  ve hatta ortada olmayan bir borcu bir haftalık balıkla  detmi ti. Ama bakışları geminin üzerinde gezinmeye ba ladı ve beni bulduğu kadar çabuk terk etti. Birden, artık *Marigold*'un merdivenine atlayan kız olmadığını hatırladım. Yıllarca, onu istemeyen bir adamı arayıp bulmak için di iyle tırna ıyla Jeval'de hayatta kalmaya çabalayan kişi değildim. Artık kendi yolunu bulan kızdım ben. Ayrıca kaybedecek bir  eyim de vardı.

 izmeleri iskeleye çarptığında gözlerim Zola'ya takıldı. Soren tembelce merdivene doğru yürüdü, Zola konuşurken sağlam kulağını yukarı doğru çevirdi. Ba ını sallamadan önce g r ka larından biri g zl   n n çerçevesinden kalktı.

Kargo bölümü bo tu, bu yüzden Zola'nın ticaret yapmasının tek yolu bakırdı. Ama bu adada balık, halat ve odun yığınının başka satın alınacak bir şey yoktu.  simsiz Deniz'de ticaret yapmaya de ecek hiçbir şey yoktu.

Soren insan kalabalı ına girip sarsak ahşap kalaslar arasında gözden kaybolurken Zola'yı köprünün kenarında bıraktı. Sahilden gelen kayıkların, ticaret için gelen çıplak ayaklı tarak ıları indirmek üzere yava ladı ı diğer uca doğru insanları ite ite ilerledi.

Bir geminin arkasında gözden kaybolana kadar Soren'in kargaşa içinde yılan gibi kıvrılı ını izledim.

Etrafımdaki herkes görevlerini yerine getiriyordu ve görünüşü göre, tek bir mürettebat  yesi bile tarakçı adasında durmamıza  a ırmamı tı. Gözlerim güverte tayfasının fırtına yelkenlerini a tı -

ları ana direğe ve üst güverteye kaydı. Dar Boğaz'da kullanılanlar değildi bunlar. Bu yelkenler İsimsiz Deniz'e musallat olan canavar boralar için hazırlanmıştı.

Arkamdaki su, dipsiz bir mavilikle Dern'e kadar uzanıyordu. Jeval'de nasıl hayatta kalacağımı biliyordum. *Luna*'dan inersem, bir yolunu bulursam... Düşünceden düşünceye atlıyordum. *Marigold* beni arıyorsa büyük ihtimalle Zola'nın Sowan'a dönüş yolunu izliyorlardı. Sonunda, Jeval'e varabilirlerdi.

Ama bir yanımda hâlâ *Marigold*'un benden vazgeçip geçmediğini merak ediyordu. *Lark*'tan ganimeti almışlardı. Gemiye Saint'ten satın alıp kendileri adına ticaret yapmaya başlayabilirlerdi. Aklımın bir köşesinde daha da yumuşak bir fısıltı yankılandı.

Belki de aramaya hiç gelmezlerdi.

Dişlerimi gıcırdatarak çizmelerimin ucuna baktım. Jeval'e asla geri dönmeyeceğime yemin etmişim ama belki de şimdi Dar Boğaz'da kalmak için tek şansım buydu. Tırabzanları sıktım ve aşağıdaki suya baktım. Eğer atlarsam, Bariyer Adalar'ı bu gemideki herkesten daha hızlı geçebilirdim. Koydaki yosun ormanında saklanabilirdim. Sonunda beni aramaktan vazgeçerlerdi.

Üzerimde gezinen bakışları hissedince ürpererek omzumun üzerinden baktım. Clove dümenin diğer tarafında durmuş, sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi beni izliyordu. Gözleri ilk defa benimkilerle buluşuyordu ve bakışlarını kaçırmadı. Fırtınalı bakışları, altımızdaki derin suların çekimi gibiydi.

Parmaklarım tırabzandan kaydı ve oraya yaslanıp geriye baktım. Yaşlanmıştı. Sarı sakalında yer yer gümüş teller vardı ve teni, kollarını kaplayan dövmelemin altında sıcak altın rengini kısmen kaybetmişti. Ama o hâlâ Clove'du. Ben *Lark*'ta uyuklarken bana eski meyhane şarkılarını söyleyen adamdı hâlâ. Demir attığımızda bana yankesiciliği öğreten ve Dern'deki rıhtımda bana kan portakalı alan kişiydi.

Yine düşüncelerimi okumuş gibi çenesi seğirdi.

Sevindim. O anda hiç kimseden Clove'dan nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim. Birinin öldüğünü görmeyi hiç bu kadar çok is-

tememiştim. Bu kelimeler aklımda uçuşurken omuzlarındaki kaslar gerildi ve onu West'in karanlık sulara attığı o kasada hayal ettim. Onun boğazından yükselen o yırtıcı çığlığı hayal ettim. Ve ağzımın kenarı aşağı doğru kıvrılırken gözlerim doldu, patlamış dudağıım acıdı.

İçine dönmek üzere dümencinin odasına giden kemerin altında gözden kaybolmadan önce, ölü bakan gözleri benimkilerin üzerinde sadece bir an daha kaldı.

Gözlerimin arkasındaki yanma, göğsümde hâlâ kaynayan öfkeyle birleşti. Clove, Saint'e karşı çıkmışsa, Zola muhtemelen haklıydı. Clove bir şeyin intikamını almak istiyor ve bunun için beni kullanıyordu.

Aşağıdan sesler yükselince başımı tekrar iskeleye çevirdim ve Soren'in bir parşömenle döndüğünü gördüm. Parşömeni Zola'nın önünde açtı ve Zola da dikkatle inceledi. İncelemesi bitince tüy kalemi Soren'in elinden aldı ve imzaladı. Yanındaki küçük bir çocuk, parşömenin köşesine mum damlattı ve Zola mum soğumadan tüccar yüzüğünü üstüne bastırdı. Bir anlaşma yapıyordu.

Bir an sonra, bir dizi tarakçı arkalarında omuz omuza sıraya girdi. Zola'nın sıra boyunca ilerleyip her birini incelediğini görünce kaşlarıım çatıldı. Gençlerden birinin elini arkasına sakladığını görünce durdu. Zola çocuğun yan tarafına uzandı ve sağ elini çekip bir bandajla sarılmış parmaklarını ortaya serdi.

Zola çocuğun elini bırakıp onu bir kenara itti ve tarakçının yerini rıhtımın kenarında bekleyen bir başkası aldı.

O âna kadar ne yaptığını anlamamıştım. Jeval'de erzak veya ticaret için durmamıştık. Zola, pirit almak için burada değildi. Tarakçılar için buradaydı.

"Hazır et!" diye bağırdı Clove.

Bir güverteci beni tirabzandan geri çekti. "Yoldan çekil," diye hırladı.

Görmeye çalışarak etrafından dolandım. Ancak mürettebat çoktan demir alıyordu. Calla kık güvertesine doğru ilerledi ve ben de

onu takip ettim; Zola geminin yanından yukarı çıkarken bir yığın sandığın üzerinden onu izledim.

Rıhtımdaki tarakçılar onun arkasından güverteye doluştu ve *Luna*'nın mürettebatı işlerini durdurdu, tüm gözler tırabzandan tırmanan altın tenli yaratıklara dikildi.

Zola'nın bu yüzden bana ihtiyacı vardı. Dalışa gidiyordu. Ama ekibinde zaten iki tarakçı vardı ve benimle beraber üç ediyordu. *Luna*'ya binen en az sekiz Jevalli vardı ve daha da fazlası merdiveni tırmanıyordu.

Uzakta, suyun yüzeyi soğuk kuzey rüzgârıyla çalkalandı ve dalgalar kabardı. El incesi düğümlü halatlar yukarı çekilirken omurgamdan bir ürperti geçti. Son tarakçı da gemiye bindi ve güneş ışığı tanıdığım bir yüze çarpınca donup kaldım. Jeval'deyken neredeyse her gün korktuğum bir yüze.

Koy, sıradaki yerini aldı. Diğer tarakçılardan neredeyse bir baş daha uzundu. Ve bakışları üzerimde durduğunda kendi gözlerimde olduğunu bildiğim aşinalığı onun gözlerinde de gördüm.

Sesim boğuldu ve uzun bir nefes verdim. "Siktir."